

Can Cuixa

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de Sant Enric, núm. 21. Serrat de Baix
Emplaçament
Alçada: Carretera de Caldes de Montbui a Sant Sebastià de Montmajor
484

Coordenades:

Latitud: 41.66563
Longitud: 2.11457
UTM Est (X): 426288
UTM Nord (Y): 4613031

Classificació

Número de fitxa 08033 - 298
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern
Segle XVII-XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 009900DG31D9I5
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dc., 26/11/2008 - 01:00

Descripció

Casa de planta rectangular que consta de planta baixa i pis, formant part d'un conjunt de cases adosades, (segurament un antic mas que va anar creixent en funció de les necessitats). Està construïda entre mitgeres (entre Can Cuixeta i Cal Rei), amb la façana principal orientada al nord-est. La coberta és a una sola vessant, feta de teula àrab amb el ràfec senzill de maó superposat per aguantar la teula que desguassa per la façana orientada al nord. L'obertura principal es compon d'un portal que forma un arc de mig punt, resseguit per pedra granítica carejada del mateix tipus que la utilitzada per als murs estructurals, tot i que es aquesta façana s'observen també rengleres de maons dins del parament. A la resta de la façana la pedra és irregular, aplanada per la banda exterior, i lligada amb ciment. Per accedir a la casa, hi ha un marxapeu fet de pedra. A l'esquerra de la porta, hi ha un pedrís fet de pedra irregular, que s'integra perfectament a la resta del conjunt. L'era de la casa està feta de rajols quadrats de ceràmica vermella catalana. Per damunt del portal hi ha una única obertura. L'escaire de la façana principal que comunica amb Cal Cuixeta, presenta carreus carejats alternats amb rajol. La part de façana visible de la casa que dona a migdia, té una obertura a la planta baixa resseguida amb maons superposats formant un arc rebaixat amb la llinda a plec de llibre. Per damunt, al primer pis, una obertura més petita rodejada de maó amb l'ampit de pedra. Aquesta finestra sembla que antigament hagués estat molt més allargada, com sembla que ho demostrin les dues fileres de maons que continuen en sentit vertical.

A la dreta de la façana principal hi ha un edifici de planta baixa annexat que consta de planta baixa. Destaquen dues petites obertures situades a la dreta del portal, de forma quadrada que mesuren 30 cm x 30 cm, superposades a una distància de 60 centímetres. Només es pot accedir des de l'interior de la casa. Tot aquest pany de façana és relativament nou; les obertures han estat restaurades i actualment presenten una mateixa horitzontalitat en referència a la línia de teulada. Tenen llinda de fusta i àmbits de pedra. Al mur es poden trobar restes de llindes de fusta d'antigues obertures que han estat restaurades i tornades a col·locar in situ. A la dreta d'aquest edifici annex hi ha una petita barraqueta de pou a la qual no s'hi ha pogut accedir perquè queda totalment protegida per vegetació floral (hortènsies). No obstant això, és de planta rectangular i coberta d'una sola vessant, construïda amb teula àrab. Les canals de desguàs de les façanes tenen els baixants de coure.

Història

Segons Moreu-Rey (1962) el nom de Serrat de Baix es correspondria antigament amb el nom de Serrat de Masprat, de Sant Sebastià. A l'entrada del Serrat de Baix, hi ha uns rajols ceràmics amb el nom de Masprat. També troba documents referents al Mas Prat, anomenat com a "mansi des P. de Munt maior" (1438); possessions "d en P.", "del Prat" (XVI); "a Masprat", "Mas Prat" (segle XX). Antic mas de Sant Sebastià: actualment el grup de cases reben el nom de cal Anton, cal Dents, cal Codina.

Sobre el llinatge, Moreu-Rey hauria documentat un tal Gerardus Prat o Prats (1318, 1322) que cobrava els rèdits de Sant Cugat a la parròquia de Sant Sebastià de Montmajor i d'altres veïnes. Els següents esmentats, Moreu-rey fa constar que és segur que pertanyin a la mateixa casa: Pere de Prat (1337, 1339); Jaume Prat (1405); Guillem de Prat, fill de Barthomeu de Prat 1413). A l'any 1740 encara el registre de baptismes de Sant Sebastià recollia el naixement d'un Prat.

Bibliografia

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Pàg. 173. Editorial Teide. Barcelona.

